

Františkovo slovo

č.87

Křesťanští migranti jsou pronásledováni i v německých uprchlických táborech

Papež: Ježíš se nám nepředstavuje jako velitel, který ukládá slepé plnění rozkazů

Papež v římské synagoze: Bůh s námi má plány spásy

O rozlišování toho, co nikdy měnit nelze, od toho, co změnu potřebuje

Německá evangelická církev zrovnoprávnila homosexuální svazky s manželstvím

Ostatky blahoslaveného Pier Giorgia Frassatiho na krakovských Dnech mládeže

Neexistuje světec bez minulosti, ale ani hříšník bez budoucnosti

Prosme o milost, abychom neotevírali srdce nevraživostem

Protestantské hnutí proti přitakání „homosexuálním manželstvím“

Papež František: hlavní silou komunikace je blízkost

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Křesťanští migranti jsou pronásledováni i v německých uprchlických táborech

Pronásledování křesťanů muslimy pokračuje i v německých uprchlických táborech. Informuje o tom O. Daniel Irbitis, převor pravoslavného kláštera sv. Řehoře u Berlína, který je zároveň členem německé rady pro integraci. K jeho práci patří také asistence pravoslavným křesťanům z Damašku. Jak tvrdí, **míra pronásledování je tak velká, že mnoho křesťanských uprchlíků se chce raději vrátit do válkou zkoušené vlasti než žít v těchto podmínkách.**

O situaci křesťanů v uprchlických táborech informoval už v říjnu deník *Die Welt*. Napsal doslova, že **muslimové jednají s křesťany jako se zvířaty a hrozí jim smrtí.** O. Daniel o tom nyní napsal v listu adresovaném federálnímu ministru Peteru Altmaierovi. Informuje ho, že křesťané ze Sýrie, Eritrey a dalších zemí zažívají v německých táborech ústrky, pronásledování a násilí. **V nejhorší situaci jsou bývalí muslimové, kteří přijali křest. Pro muslimy totiž odpadlíci nemají právo na život.** Proto se bojí nocovat v táborech a často hledají nocleh v kostele. V listu ministru Altmaierovi O. Daniel zdůrazňuje, že německé právo by nemělo slevovat v postizích vůči muslimům. Skutečnost, že policie v těchto záležitostech nezasahuje, označuje za nepřijatelnou.

Papež: Ježíš se nám nepředstavuje jako velitel, který ukládá slepé plnění rozkazů

Na Svatopetrském náměstí se dnes před polednem sešlo přibližně 40 tisíc lidí k pravidelné promluvě římského biskupa před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Papež František mimo jiné řekl:

„Každý člověk je ve svém životě povolán k setkání s Pánem. Křesťanská víra je darem, kterého se nám dostává ve křtu a který nám umožňuje setkat se s Kristem. Víra prochází dobou radosti i bolesti, světla i temnoty, jako každá autentická zkušenost lásky. Vyprávění o svatbě v Káně nás vybízí k objevu, že Ježíš se nám nepředstavuje jako soudce chystající se odsoudit naše viny, ani jako velitel, který nám ukládá, abychom slepě plnili jeho příkazy; zjevuje se jako Spasitel lidstva, jako bratr, jako náš starší bratr a Syn Otce; představuje se jako Ten, kdo odpovídá na očekávání a přísliby radosti, jež přebývají v srdci každého z nás.

Můžeme se tedy zeptat: opravdu poznávám Pána takto? Vnímám, že je nablízku mně i mému životu? Odpovídám Mu na vlnové délce oné snubní lásky, kterou On denně prokazuje všem, každé lidské bytosti? Je třeba si uvědomit, že Ježíš nás hledá a zve, abychom Mu ve svém srdci udělali místo. A na této cestě víry s Ním nejsme sami, dostává se nám daru Kristovy krve. Velké kamenné džbány, které Ježíš naplnil vodou, proměněnou ve víno, jsou znamením přechodu od staré smlouvy k nové. Namísto vody užívané k rituálnímu očišťování jsme dostali Ježíšovu krev, prolitou svátostně v eucharistii a krvavě umučení na kříži. Svátosti, které pramení z velikonočního tajemství, nám vlévají nadpřirozenou sílu a umožňují nám zakusit nekonečné Boží milosrdenství.“

Papež František potom obrátil pozornost ke Světovému dni migrantů a uprchlíků, kteří byli dnes ve větším počtu než obvykle také přítomni na Svatopetrském náměstí:

„Drazí bratři a sestry, Na dnešek připadá Světový den migrantů a uprchlíků, který je v kontextu Svatého roku milosrdenství také slaven jako Jubileum migrantů. Těší mne proto, že mohu, co nejsrdčeňji pozdravit zde přítomné etnické komunity a vás všechny, kdo pocházíte z různých regionů Itálie, zvláště z kraje Lazio. Drazí migranti a uprchlíci, každý z vás v sobě nosí dějiny, kulturu a cenné hodnoty a, bohužel, často také zkušenost bídy, útlaku a strachu. Vaše přítomnost na

tomto náměstí je znamením naděje v Boha. **Nedejte si ukrást tuto naději a radost ze života, které pocházejí ze zkušenosti Božího milosrdenství také díky lidem, kteří vás přijímají a pomáhají vám.** Projítí Svatou branou a mše, které se za chvíli zúčastníte, ať naplní vaše srdce pokojem. Chtěl bych také spolu s vámi poděkovat vězňům, kteří vyrobili hostie, jež budou v této mši použity. Pozdravme je odtud všichni společně potleskem.“

V samotném závěru pak papež František ještě dodal:

„Nyní vás všechny vybízím, abyste se obrátili k Bohu v modlitbě za oběti atentátů, ke kterým došlo během uplynulých dní v Indonésii a Burkině Faso. Pán ať je přijme do svého domu a podpoří úsilí mezinárodního společenství při vytváření míru. Modleme se k Matce Boží. Zdrávas Maria.“

Papež v římské synagoze: Bůh s námi má plány spásy

„Musíme být vděční za všechno to, co bylo možno uskutečnit v posledních padesáti letech, protože mezi námi vyrostly a prohloubily se vzájemné porozumění, důvěra i přátelství“ – řekl Petrův nástupce během své včerejší odpolední návštěvy v římské synagoze, kde jej přivítal vrchní rabín Riccardo Di Segni a předsedkyně římské židovské obce Ruth Dureghello. Jako třetí papež tak po Janu Pavlu II. a Benediktovi XVI. navštívil František římskou židovskou obec. Uprostřed obtížných situací, jimž je vystaven nynější svět, poukázal papež na význam náboženství pro budování míru a spravedlnosti a opět zdůraznil, že **násilí je v naprostém protikladu k jakémukoli náboženství hodnému svého jména**, což – jak dodal – platí zejména pro tři monoteistická náboženství. Papeži Františkovi připravila vřelé přijetí zcela zaplněná synagoga. S mnoha přítomnými se římský biskup pozdravil osobně a soukromě pak pohovořil s vrchním rabínem a předsedkyní židovské obce.

„**V mezináboženském dialogu je důležité setkávat se jako bratři a sestry před naším Stvořitelem** a chválit Jež za to, že se vzájemně respektujeme a ctíme a snažíme se spolupracovat. A v židovsko-křesťanském dialogu spočívá jedinečný a osobitý svazek vzhledem k židovským kořenům křesťanství: **židé a křesťané se tedy mají cítit bratry, spojuje je tentýž Bůh a bohatý společný duchovní odkaz,**“

řekl v úvodu své promluvy papež s odkazem na deklaraci Druhého vatikánského koncilu Nostra aetate o poměru církve k nekřesťanským náboženstvím.

„Křesťané pro pochopení sebe samých nemohou nepoukazovat na židovské kořeny a **církev, přestože hlásá spásu prostřednictvím víry v Krista, uznává nezrušitelnost Staré smlouvy i věrnou a stálou lásku Boha k Izraeli.**“

Zdůraznil dále papež a připomněl bolestnou etapu nedávných dějin židovského lidu:

„Šest milionů lidí jenom proto, že patřili k židovskému lidu, se stalo obětí nejnelidštějšího barbarství spáchaného ve jménu ideologie, která měla Boha nahradit člověkem. 16. října roku 1943 více než tisíc mužů, žen a dětí římské židovské obce bylo deportováno do Auschwitz. Rád bych dnes ze srdce zvláště připomněl, že jejich utrpení, úzkosti a slzy nesmějí být nikdy zapomenuty. Minulost musí být pro nás lekcí v přítomnosti i v budoucnosti. Šoa nás učí, že je stále zapotřebí maximální bdělosti, abychom mohli včas zasáhnout na obranu lidské důstojnosti a míru.“

Bůh s námi má plány spásy, jak říká prorok Jeremiáš – řekl v závěru své promluvy v římské synagoze papež a připojil citaci známého Áronského požehnání, které ve svých liturgiích používá církev i synagoga.

„Ať vám žehná a chrání vás Pán. Ať nad vámi rozjasní svoji tvář a obdaří vás milostí. Ať nad vámi rozjasní svou tvář a naplní vás pokojem (srov. Nm 6,24-26). Šalom alejchem!“

O rozlišování toho, co nikdy měnit nelze, od toho, co změnu potřebuje

. Křesťané, kteří ulpěli na onom „vždycky se to dělalo takto“, uzavřeli srdce překvapením Ducha svatého a nedostává se jim celé pravdy, protože upadli do modloslužby a vzpoury – prohlásil papež František v kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Dnešní liturgické čtení z první knihy Samuelovy (15,16-23) podává, jak Hospodin rozhodl, aby Saul přestal být králem, protože byl neposlušný a poslouchal spíše lid než Boha. Po vítězství v bitvě nad Amalečany chtěl totiž lid přinést Hospodinu zápalnou oběť z ukořistěného bravu a skotu, jako vždycky. Bůh si to však nepřál a slovy proroka Samuela vytýká Saulovi: **»Copak má Hospodin stejnou zálibu v celopalech a obětech jako v poslušnosti k jeho hlasu?«**. „Totéž – poznamenal papež – nás učí Ježíš v evangeliu (Mk 2,18-22): učitelé Zákona vytýkají učedníkům, že se nepostí jako oni a Ježíš jim v odpověď předkládá tento životní princip“: **»Nikdo nepřišívá záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten nový přišitý kus ze staré látky vytrhne a díra se ještě zvětší. A nikdo nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak víno měchy roztrhne a přijde nazmar víno i měchy. Mladé víno do nových měchů«**.

„Co to znamená? Že se mění Zákon? Nikoli! Zákon slouží člověku, který slouží Bohu, a proto musí mít člověk otevřené srdce. Postoj »vždycky se to tak dělalo« je výrazem uzavřeného srdce a Ježíš nám řekl: »Pošlu vám Ducha svatého, který vás uvede do celé pravdy« (srov. Jan 16,13). Uzavíráš-li však srdce novosti Ducha, nikdy nedojdeš k celé pravdě! A tvůj křesťanský život bude polovičatý, záplatovaný, vyspravený novotami, ale se strukturou, která není otevřená Pánovu hlasu. Uzavřené srdce, protože nejsi schopen vyměnit měchy.“

„To byl hřích krále Saula – pokračoval Petrův nástupce – a proto byl sesazen. Je to hřích mnoha křesťanů, kteří ulpěli na tom, co se vždycky dělalo, a nedovolí výměnu měchů. Hříchem je uzavřené srdce, které nenaslouchá Pánovu hlasu a není otevřené Pánově novosti, Duchu, který nás vždycky překvapuje. Vzpurnost, jak říká Samuel, je »jako hřích hadačství a vzdor je jako modloslužba«.

„Křesťané zatvrzelí v onom »vždycky se to tak dělalo«, »tudy se musí jít«, hřeší hadačstvím. Jako by chodili za vědmou a říkají si: » To, co bylo řečeno a co se nemění, to co cítím já sám ve svém uzavřeném srdci, je důležitější než Pánovo Slovo«. Je to také hřích modloslužby. Křesťan, který je zatvrzelý, hřeší! Hřeší modloslužbou. Někdo řekne: »Jakou cestou se tedy vydat, otče?« - Otevřít srdce Duchu svatému, rozlišovat, co je Boží vůle.“

„V Ježíšově době – řekl dále papež František – bylo mezi dobrými Izraelity zvykem, že se postili. Existuje však něco víc: Duch svatý, který nás uvádí do celé pravdy. A k tomu potřebuje otevřená srdce, která nejsou zatvrzelá v hříchu modloslužby sebe samých a pro která to, co si myslím já, není důležitější než překvapení Ducha svatého.“

„Toto je poselství, které nám dnes církev dává. Toto nám Ježíš tak důrazně říká: Nové víno patří do nových měchů. Také zvyklosti se musejí obnovit novostí Ducha a Božím překvapením. Ať nám Pán daruje milost otevřeného srdce, srdce, které je otevřeno hlasu Ducha a dovede rozlišovat to, co nikdy změnit nesmí, protože je to fundament, od toho, co změnit má, aby mohlo obdržet novost Ducha svatého.“

Německá evangelická církev zrovnoprávnila homosexuální svazky s manželstvím

Evangelická církev v Porýní bude jako druhá zemská církev v Německu oddávat dvojice téhož pohlaví. Odsouhlasila to většinou hlasů minulý pátek na zemském synodu v Bad Neuenahr. Ze dvou set deseti delegátů synodu se osm zdrželo hlasování a šest hlasovalo proti změně příslušného církevního zákona. Svazky osob stejného pohlaví budou zanášeny do církevních matrik jako manželství.

Evangelická církev v Porýní se sídlem v Düsseldorfu je tak po církvi v Hessen-Nassau druhou zemskou církví v Německu, která postavila soužití homosexuálních dvojic na roveň manželství. V dubnu chce totéž učinit zemská církev v Berlíně-Brandenburgu. Ve třech dalších z celkově dvaceti čtyř právně samostatných protestantských zemských církví, které tvoří Evangelickou církev Německa, je povoleno žehnání párů stejného pohlaví (Braunschweig, Oldenburg a Hannover).

Evangeličtí faráři a farářky mohou jmenované úkony odmítnout z důvodů svědomí. Synod evangelické církve v tomto případě ctí jejich rozdílné chápání Bible v daných otázkách. Vedení církevní obce pak musí svatbu zorganizovat v jiném evangelickém církevním společenství. Dodejme, že katoličtí biskupové Německa odmítají sňatky i žehnání osob s homosexuální orientací, zatímco Ústřední výbor německých katolíků usiluje o udílení požehnání pro tyto dvojice.

Ostatky blahoslaveného Pier Giorgia Frassatiho na krakovských Dnech mládeže

Vatikán/Polsko. Svatá Faustina Kowalská, svatý Jan Pavel II., ale také blahoslavený Pier Giorgio Frassati. Tyto vzory překládá papež František dnešní mládeži u příležitosti jejího letního světového setkání v Krakově. Právě ostatky posledně jmenovaného turínského světce budou v době Světových dní mládeže vystaveny v krakovské bazilice Nejsvětější Trojice, spravované dominikánským řádem, do jehož rodiny Frascatti vstoupil roku 1922.

„Žít, nikoli živořit“ – tuto Frassatiho pobídku Svatý otec František opakovaně použil ve svých promluvách k mladým lidem (nešpory s univerzitními studenty 30.11.2013, pastorační návštěva Turína 21.6.2015) a naposledy ji vyslovil o letošním svátku Zjevení Páně: **„Po vzoru mudrců z Východu se nesmíme spokojit s průměrností a živořením, nýbrž máme hledat smysl věcí a se zanícením zkoumat tajemství života“**, řekl před polední mariánskou modlitbou.

Na duchovní odkaz turínského studenta, který zemřel ve 24 letech po akutní nákaze při službě nemocným, nicméně upozorňovali rovněž Františkovi předchůdci. Počínaje mons. Giambattistou Montinim, budoucím papežem Pavlem VI., který se dávno před Frassatiho beatifikací tázal: **„Jak být křesťanem a zároveň být moderní?“**, aby si vzápětí **odpověděl: „Na to Frassati odpovídá svým životem.“** Sv. Jan Pavel II. označil roku 1977 Frassatiho za patrona mládeže a nazval jej „mužem osmi blahoslavenství“. Jak tento papež později přiznal, sám byl jako student silně ovlivněn silou Frassatiho křesťanského svědectví. Benedikt XVI. mladé lidi vyzval, aby si přečetli životopis novodobého světce: **„Blahoslavený Pier Giorgio nám ukazuje, že být křesťanem znamená milovat život a přírodu, avšak především milovat život“** (17.12.2012), shrnul emeritní papež.

Kázání z Domu sv. Marty

19.1.2016

Neexistuje světec bez minulosti, ale ani hříšník bez budoucnosti

Bůh neulpívá na zdání, ale vidí do srdce – řekl papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Ve své homilii komentoval čtení z první knihy Samuelovy (16,1-13) o vyvolení mladého Davida na izraelského krále. Také v životech světců – řekl – existují pokušení a

hříchy, jak je patrné právě u Davida, který však **nikdy nezneužil Boha k prosazení vlastního zájmu.**

Hospodin zavrhnul Saula, protože „měl uzavřené srdce“ a byl neposlušný, a vyvolil jiného krále. „Tato volba však nesledovala lidská kritéria,“ řekl papež. „David byl nejmladší z Jesseových synů, ještě chlapec. Pán však dal prorokovi Samuelovi znát, že se neřídí zdáním. »Hospodin vidí do srdce.«

„My častokrát otročíme zdání, jsme otroky toho, co se zdá, a necháme se odvádět pryč a říkáme: »Zdá se mi...« - Pán však zná pravdu. A to se děje v tomto příběhu. Sedm Jesseových synů projde kolem a Pán nikoho nevybere, nechá je jít. Samuel se ocitá v úzkých a říká: »Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho. A zeptal se: Jsou to již všichni chlapci? A Jesse odpověděl: Ještě je nejmladší, ten pase stáda.« - Z lidského hlediska se tento chlapec nepočítal.“

„Lidé s ním nepočítali - pokračoval papež - **ale Pán jej vyvolil** a poručil Samuelovi, aby ho pomazal, a Hospodinův Duch od té doby »působil s Davidem«. Od oné chvíle po celý život byl David Hospodinovým pomazaným, vyvoleným Páně. Znamená to však – ptal se dále papež – že jej Pán učinil svatým? Nikoli. **Král David je sice svatým králem, ale až po dlouhém životě, který zahrnoval také hříchy.**“

„Světec a hříšník. Muž, který dokázal sjednotit království, uměl vést izraelský lid. Měl však svoje pokušení... měl svoje hříchy. Byl dokonce vrahem, aby zakryl svoje smilstvo, hřích cizoložství. Dal příkaz k zabití. Svatý král David zabil. Když však Bůh poslal proroka Nátana, aby mu tuto skutečnost vyjevil, protože on sám nepostřehl barbarství, kterého se dopustil, **rozpoznal svůj hřích a prosil o odpuštění.**“

„Jeho život šel dál – řekl papež. Sám na svém těle vytrpěl zradu syna. Nikdy však nepoužil Boha, aby prosadil svůj zájem. Když David utíkal z Jeruzaléma, nevezal s sebou archu a prohlásil, že nebude používat Hospodina na svou obranu. A když byl inzultován, říkal ve svém srdci: »Zasluhuji si to«. Kromě toho – pokračoval papež – prokázal velkodušnost, když mohl zabít Saula, ale neučinil tak. Toto je svatý král David, velký hříšník, ale také kající. Dojímá mne život tohoto muže, který nás vede k zamyšlení nad naším vlastním životem“ – řekl František.

„My všichni jsme vyvoleni Pánem skrze křest, abychom byli součástí Jeho lidu, abychom byli svatí. Byli jsme zasvěceni Pánu k cestě svatosti. Jen při pohledu na jeho život, od jinošství ke stáří, ve kterém David učinil mnoho dobrého a také ne příliš dobrého, napadá mne, že na křesťanské cestě, ke které nás vybídnul Pán, neexistuje žádný světec bez minulosti, ale ani žádný hříšník bez budoucnosti.“

Kázání z Domu sv. Marty

21.1.2016

Prosme o milost, abychom neotevírali srdce nevraživostem

V kapli Domu sv. Marty sloužil papež ranní mši z liturgické památky sv. Anežky, panny a mučednice. V homilii mluvil o nevraživosti a závisti. Pán – řekl papež v závěrečné modlitbě – ať nás chrání před těmito ošklivými hříchy, které se vyskytují i v našich křesťanských komunitách a **snaží se jazykem zabíjet druhé.**

První čtení (1 Sam 18, 6-9; 19,1-7) líčí zrod nevraživosti izraelského krále Saula proti Davidovi. Po vítězství nad Filišťany zpívají ženy: »Saul pobil své tisíce a David své desetitisíce.« „Od toho dne – řekl papež - začal Saul Davida podezřívát, domnívá se, že by jej David mohl zradit a rozhodne se jej zabít. Nakrátko jej od toho odradí jeho syn, ale potom Saul znovu podlehl zlému smýšlení. **Nevraživost** – poznamenal papež – je choroba, která se vrací a **vede k závisti.**“

„Závist je ohavná! Je to postoj, ohavný hřích. V srdci pak nevraživost či závist rostou jako plevel, který nedovoluje růst dobrým rostlinám. Všechno, o čem se domnívá, že jej zastihuje, vyvolává zlobu. Srdci se nedostává pokoje! Je trýzněno a zohyzďováno! A závistivé srdce nabádá k zabíjení, ke smrti, jak jsme slyšeli. Písmo to říká jasně: **»Děblovou závistí přišla smrt na svět«** (Mdr 2,24)“

„Závist zabíjí – pokračoval papež – a nesnáší, aby druhý měl něco, co nemám já. Neustále trpí, protože závistivé či nevraživé srdce se trápí a souží. Je to trápení, které si přeje smrt ostatních. Kolikrát jen – dodal papež - i v našich komunitách netřeba chodit daleko, abychom to spatřili. **Ze zášti se zabíjí jazykem. Někdo závidí to či ono a začínají se vést řeči, které zabíjejí!**“

„Když přemýšlím o tomto úryvku z Písma, nabádám sám sebe a všechny hledat ve vlastním srdci, zda se tam nevyskytuje nějaká nevraživost a závist, které vždycky vedou ke smrti a nečiní mne šťastným. Tato nemoc tě totiž vždycky navádí k tomu, abys u druhého viděl dobro jako něco, co je namířeno proti tobě. A to je ohavný hřích. Je to počátek mnoha zločinů. **Prosme Pána, aby nám dal milost neotevírat srdce nevraživostem, neotevírat srdce závisti, protože vedou vždycky ke smrti.**“

„Pilát byl inteligentní a Marek v evangeliu podotýká, jak si všimnul, že mu učitelé Zákona vydali Ježíše ze závisti (lat. Mk 15,10) – řekl dále papež:

„**Závist** – podle výkladu Pilátova, který byl velmi inteligentní, ale zbabělý – **byla tím, co hnalo Ježíše na smrt.** Byla nástrojem, posledním nástrojem. Vydali jej na smrt ze závisti. Prosme také Pána o milost, abychom nikdy závisti nevydali na smrt bratra či sestru z farnosti, komunity, či ze sousední čtvrti. Každý má svoje hříchy, každý má svoje ctnosti. Každý má svoje vlastní. Varujme se vydávat kohokoli na smrt svými řečmi ze závisti nebo z nevraživosti.“

Protestantské hnutí proti přitakání „homosexuálním manželstvím“

Francie. Ve francouzské Sjednocené protestantské církvi se zvedlo hnutí vystupující proti závěrům loňského synodu této komunity, který schválil žehnání homosexuálních párů. Členové hnutí se sami označují jako „Attestants“, tedy ti, kdo něco potvrzují a dosvědčují. Jak vysvětlil pastor Christoph Desplanque, sekretář tohoto hnutí, výraz se vztahuje k Bibli a má vyjadřovat jejich odhodlání svědčit o biblickém učení o manželství.

V rozhovoru pro týdeník *Famille Chrétienne* pastor Desplanque (foto) uvádí, že ještě před loňským synodem 150 pastorů a vedoucích farních skupin vybízelo ve zvláštním listu účastníky synodu, aby se vyvarovali unáhlených rozhodnutí. Jejich hlas však nebyl vzat v potaz.

Francouzský pastor dodává, že katolíci se právem mohou usmívat nad jeho komunitou a připomínat protestantské heslo *Sola Scriptura* – pouze Písmo svaté, protože **protestantská církev ve Francii se tímto rozhodnutím zpronevěřila biblickému učení. V celém Písmu, od Geneze po Apokalypsu je zřejmé, že Bůh žehná jedině komplementárnímu svazku muže a ženy.** Jak dále poznamenává, rozhodnutí synodu padlo bezprostředně po legalizaci tzv. homosexuálních manželství ve Francii a **budí to tedy dojem, že církev nekriticky následuje společnost.**

Sekretář hnutí Attestants nicméně neztrácí naději. Věří, že reformovaná církev se dokáže zreformovat a vrátí se ke kořenům, tedy k Písmu svatému. **Není možné zachovávat věrnost Bibli a zároveň tvrdit, že všechny formy sexuality jsou si rovné** – zdůraznil pastor Christophe Desplanque.

Papež František: hlavní silou komunikace je blízkost

Komunikace má stavět mosty, hojit rány a dotýkat se lidských srdcí, píše papež František v poselství k 50. mezinárodnímu dni sdělovacích prostředků na téma „Komunikace a milosrdenství, plodné setkání“. V dnes zveřejněném dokumentu Petrův nástupce zdůrazňuje, že hlavní silou komunikace je „blízkost“ a žádá po křesťanech, aby předávali pravdu s láskou a bez posuzování druhých. **Vybízí rovněž k tomu, aby se sociální sítě stávaly místem milosrdenství, napomáhajícím rozvíjení vztahů mezi lidmi.**

Uprostřed Svatého roku milosrdenství papež František připomíná, že „**láska je ze své podstaty komunikací**“. Proto jsme povoláni komunikovat mezi sebou navzájem jako Boží děti a nikoho předem nevykloučovat. František přiznává, jakou radost pociťuje, když vidí pečlivě volená slova a gesta, která překonávají nedorozumění, uzdravují zraněnou paměť a budují pokoj a harmonii. Povzbuzuje proto k užívání slov, která dovolují vyjít z bludných kruhů odsuzování a pomsty, v nichž vězí jak jednotlivci tak i národy. Slovo křesťana má napomáhat růstu společenství a to i ve chvíli, kdy musí s rozhodností odsoudit zlo. I tehdy se má snažit o to, aby vztah nevzal za své. Papež cituje fragment z Kupce Benátského, kde Shakespeare říká, že milosrdenství není povinnost, nýbrž sestupuje z nebe jako osvěžující déšť a přináší dvojí dobrodiní, tomu kdo je dává i tomu, kdo je přijímá.

Papež se obrací také na politiky s povzbuzením, aby měli odvahu orientovat lidi k procesům vzájemného smíření. „Jak bych si přál, aby náš způsob komunikace a také naše služba jako pastýřů církve, nikdy nevyjadřovaly domýšlivou pýchu z triumfu nad nepřítelem a neponižovaly ty, které mentalita světa považuje za ztroskotané a odepsané!“ – píše Svatý otec.

Můžeme a musíme odsuzovat hřích, ale nemůžeme soudit člověka, protože jedině Bůh dokáže číst v hloubi srdce, konstatuje papež a dodává, že **styl naší komunikace by měl překonat „logiku zřetelně oddělující hříšníky od spravedlivých“**. Kdo chybuje, má být napomenut, a špatnost či nespravedlnost jistého jednání musí být odsouzena, nicméně nesmíme zapomínat, že pravda je Kristus, jehož milosrdenství je také mírou našeho hlásání pravdy a odsuzování nespravedlnosti. Pravda má být proto vždy hlášána s láskou, jedině tak se lze totiž dotknout srdce nás hříšníků, píše Petrův nástupce.

Ve svém poselství k 50. mezinárodnímu dni sdělovacích prostředků papež dále povzbuzuje ke komunikaci, která je sdílením, a dodává, že sdílení vyžaduje naslouchání a přijetí. Naslouchat je víc než slyšet, předpokládá totiž blízkost, sdílení pochyb a otázek, zbavování se představ o své všemohoucnosti a pokorné dávání k dispozici svých schopností a darů ve službě obecnému dobru. Proto – podotýká papež František – naslouchat není nikdy snadné. V naslouchání dochází k jakémusi martyriu, obětování sebe samých, dodává.

František se zastavuje také u nových komunikačních prostředků a konstatuje, že i ty mohou být plně lidské. O tom, zda je komunikace autentická či nikoliv totiž nerozhoduje technologie, nýbrž lidské srdce. **„Digitální prostředí je náměstí, místo setkání, kde je možné pohlédit nebo zranit, vést přínosnou diskusi nebo morálně lynčovat,“** píše papež. A na závěr shrnuje řečené v konstatování, že „předávat milosrdenství v dnešním světě, který je rozdělený, roztržštěný a polarizovaný, znamená budovat dobrou, svobodnou a solidární blízkost mezi dětmi Božími a bratřími v lidství.“ - A kéž nás tato víra vede ke chvále.“